

nemlig Vernet for Freden i Naturen for Dyr- og Plantelivet, som udfolder sig i særlig Grad og paa særlig Maade paa saadanne Arealer. Jeg vil slet ikke tale om Ulemperne for private, som har Ejendomme ned til saadanne Arealer. Jeg tror, det var en af de ærede Talere, som citerede Jeppe Aakjærs Ord om lidt Siv og en Dal. Men hvis nu en Ejer netop har et lille Stykke med Siv og Dal og en Sø udenfor og hidtil har haft Eneret til at passere ned til denne Sø og til disse Siv, saa kommer nu den store Familie Almenheden og passerer dér naar som helst efter Behag og i saa store Mængder, som det skal være.

Jeg nævnte som Eksempel, hvad det vilde føre til, naar Udtrykket opfattedes som Opholdsret, hvad det vilde betyde, naar store Foreninger fra Byerne kom i Tusindvis til private Skove og tog Ophold dér, naar som helst de vilde, ikke blot Søn- og Helligdage, men Hverdage hele Aaret rundt. Og jeg nævnte ganske rigtigt de socialdemokratiske Fagforeninger; men i samme Aandedræt nævnte jeg andre Foreninger, f. Eks. Kristelig Forening for unge Mænd og Kvinder, og jeg nævnte Spejderforeninger og Drengforbund. Og jeg nævnte ikke Fagforeningerne, fordi jeg hyldede den Betragtning, at deres Medlemmer var særlig daarlige Repræsentanter for Almenheden; det var ikke ud fra en kvalitativt nedsettende Vurdering af Almenhedens Egenskaber, jeg nævnte Fagforeningerne, det var ud fra en kvantitativ Betragtning af, hvad det vilde betyde, hvis saadanne store Foreninger, som tæller Tusinder af Medlemmer, havde fri Invasionsret i de private Skove.

Med Hensyn til Strandbredderne staar det selvfølgelig, saaledes som Forholdet er nu, i de private Strandejeres Ret at regulere Færdsel, Badning og det ene og det andet. Men i det Øjeblik det bliver Normen, at Almenheden har Ret ikke blot til at færdes paa Strandbredderne, men til at opholde sig dér og til at foretage, hvad den vil — det kan fastsættes ved Kendelse af Fredningsnævnet, at Almenheden skal have disse Rettigheder, naar der ikke er særlige Grunde, som taler derimod, og det vil i de allerfleste Tilfælde efterhaanden blive saaledes, at Fredningsnævnet ikke finder, at der er særlige Grunde, som taler derimod —, saa bliver det næsten uoverkommeligt

for de private, naar de ikke faar Støtte af det offentlige, at haandhæve Orden og Justits paa deres Kystarealer.

Det er derfor, jeg advarer imod, at disse Beføjelser mir nichts, dir nichts i Loven gøres til Rettigheder for Almenheden, uden at der til Gengæld ydes Ejerne den mindste Støtte fra det offentliges Side til Afhjælpning af de Ulemper, der følger med saadanne Beføjelser. Jeg tror, at det vil være overordentlig let paa den bestaaende Lovs Grundlag at komme til Overenskomster og Forstaaelse med de private, som i alt fornødent og rimeligt Omfang imødekommer Almenhedens Krav og Ønsker og samtidig ikke forfordeler de privates Rettigheder. Det er derimod ikke saa lidt afskrækkende at høre selv det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer sige, „at Fredningsnævnet ofte kun handler efter et tilfældigt Lune“. I saa betydningsfulde Sager, som der her er Tale om, bør de private Ejere have Sikkerhed for, at Fredningsnævnet ikke handler efter tilfældigt Lune. Men hvilken Garanti har man for, at Fredningsnævnet mindre vil handle efter tilfældigt Lune, naar de Beføjelser, som der her er foreslaaet i Lovforslaget, bliver gjort til Ret for Almenheden? Det ser jeg ikke, tværtimod.

Den højtærede Landbrugsminister forargedes meget over den Maade, hvorpaa Godsejerne havde haandhævet deres Rettigheder i Skovene, og han, der jo særlig er sat til at varetage de forstlige Interesser, henviste bl. a. til, hvorledes den fattige Mand i gamle Dage kunde hente Kvas i Skovene, saa meget han lystede, men det faar han ikke mere Lov til. Den højtærede Minister synes at svæve i en beklagelig Uvidenhed om den forstlige Rolle, som Kvaset spiller i moderne drevne Skove, idet det nemlig, naar det bliver liggende i Skoven, bidrager til at holde Løvet fast, saa det ikke blæses bort af Vinden, men bliver liggende og efterhaanden frugtbar og gøder Jorden. Det Synspunkt gjaldt ikke for 200 Aar siden, men derfra at ville slutte til, at Almenheden har almen Adgang til Skovene, er en fuldkommen forfejlet Logik.

Den højtærede Landbrugsminister hævdede endvidere, at der ikke skete Skade i Statsskovene fra Almenhedens Side. Nu